

V

Мовби на крилах полетів Антосьо додому, як розпустили уже на вакації; в дорозі і горілкою візника підпоював, і все; коні біжать, духу пускаються, а він все свариться: — чого помалу їдеш? Як же йому й не гонити? Там дівчина-зірка очі видивила, виглядаючи, — жде не діждеться, аж змарніла перепілочка. Бачився він з нею й прошлими вакаціями, й різдва не минав, ні великодня; та хіба не довго ждати три місяці? І день і година роком стане; а то ж то три місяці! Пожди, будь мудрий, й не май гадки про побачення!

Що то вже було радості, як побачились небожата! І не сказати. На Поділлю й тепер в звичаю цілувати панянок в руку, а тоді можна було й на коліна взяти; то ніхто не дивувався, що Антосьо поцілував Галю в руку. А вона аж скипіла. І він, неборак, як попав руку в руку, то й довіку не випускав би. Якби приросла, то ще подумав би, що бог щастя послав. І так поцілував, як тільки міг щиро — найщиріше; дівчині аж наче якийсь мороз пішов поза плечі, й мовби вітер повіяв в грудях, і серце тьохнуло. І йому тьохнуло воно, тріпнулось; і так любенько стало на душі, так гладенько та солоденько!

Пішли старі про Кам'янець розпитуватись, про урожай, а молоді якби могли крізь землю пройти, щоб там притулитись, поголубкатись, то ні минути не ждали б. І таки діждались тієї доби, що остались на самоті: о. Олександр, Галин батько, пішов на тік, бо снопи привезли; паніматка до льоху пішла по огірки для робітника на полудень, а о. духовник — вже другий місяць на сході був, як зневаживши сей світ, на той перебрався. Оставсь Антосьо з Галею — самі-самісінькі...

Щаслива в бога та людина, що має сльози тугу вилити, та та щасливіша, що має серце серцю до розмови, що має пару собі до любові; що долю й недолю має з ким ділити, — що болить одного, й другого болить. Щаслива в бога та людина. І на душі легко та тихо та блаженно, як в божому раю. Щасливий був Антосьо, щаслива й Галя, хоч вони й не балакали з собою. Та що там і казати, де одному за другого все відомо, що тільки знати хочеться; а що навкруги діється, до цього діла, як до того листочка, що вітер поніс. Блаженствували, голубкаючись! Та хай же собі блаженствують, а ми подивимось трохи назад, — на Масю оглянемось.

Зближались зелені свята; всюди мились, білились — і в Люборацької так. Та кому було таки чимало роботи, а вдовиця жила в хатині, що через сіни хатка, то махнула шіткою сюди-туди й у хаті, як в чашечці, чистота біло та чепурно. Та хіба ж на цьому й годі сказати? На зелені свята в кожній хаті повинно бути, як в гаю: в кожнім кутку гілляка зелена, на кожнім гвіздочку кленина або липина; долівку травною вистелять та татарським зіллям — серце розпливається. Та розривається воно в того, хто не має чим прибрати свій куточок, як люди. І Люборацька сумувала; просила старости, та той ні се, ні те; вдавалась до зятя, а цей ще менше. І сіла, закурилась, каже: — Господи-господи! Колись на ці свята в мене було весело-весело та зелено-зелено! й за образами май, й по гвіздочках май!.. Всі діточки вкупці, й о. Гервасій — хай царствує, хоч і злий був, — походжає по хаті. А хата була просторна, й на землі трави — хоч качайсь. Господи-господи! Як згадаю, то так було й у мого покійного татуня! Сам ходить старий та все навчає: а так і так, діточки, буде, як зближиться страшний суд; такі й такі будуть люди! А ми слухаємо, навчаємось... Господи-господи! А тепер ось як буде! В людяного шинкаря й у корчмі краще!

І Текля смутна ходила. А Масі не було дома, пішла до економа.

— Чи не пішла б ти, доню, — каже далі паніматка Теклі — хоч би-сь травіці нажала, бо за татарським зіллям далеко. Возьми дівку та й підіть удвойзі.

— Та я вже й сама так думаю, — озвалась Текля, — та куди ж піти? Чи в нас є свої луги, щоб пішов та й нажав? Либонь таке випадає, що піду за татарським зіллям та й збудусь клопоту.

Вже Текля й простирадло знайшла, дівка серпи забрала, тільки піти нажати, зав'язати й

принести; вже й на двір вийшли. А тут їде віз повен маю — так на Поділля звать клечання, — а під гіллям трава, та ще й не абияка: материнка проміж траву, чебрик і всякі зілля пахущі. І не куди їде він, а до них у ворота прямцює. От приїхав під ворота. Текля стоїть, землі під собою не чує; а погонич, дворяк, зняв шапку, кланяється.

— Прислав, — каже, — пан лісничий клечання; просив, щоб прийняли.

Не відказала дівчина, крутнулась на місці й побігла до хати:

— Мамуню! — каже, аж в долоні плеснувши, — то пан Кулинський прислав клечання й трави піввоза! От ідіть, погляньте!

І побігла сама на двір. За нею вийшла й паніматка, постогнуючи. Самі з воза здіймали, до хати вносили, жодним листочком до землі не доторкнулись; хіба сам який урвався та пішов млинком за вітром. Через годинку в хаті стало, як у садочку: й зелено, й запашно, й свіжо-свіжо, аж наче вогко. І перед хатою май стояв, — дворяк сам і позабивав; Текля тільки придержувала, а стара командувала: — а сюди надай, а туди похили.

Отак обмаївши, раділа стара, позираючи на прибрану хату; раділа й Текля: й личко їй повеселіло, й брова піднялась, і оченята пояснили, — як веселка стала, гожа та рум'яна.

— Добрий то пан отой Кулинський, — почала Текля.

— А видно нічого собі, — озвалась мати. — От коли б сватав Масю!

— Що бог судить, те й буде. А я воліла б, діточки мої, щоб ви в монахині пішли. Що з того світа величного та пишного? Сльози, дитино моя, дрібні та пекучі. Так я й Орисі казала, ще ти маленькою була; не послухала вона, а тепер бідує та кляне свій вік. Добре мої татуньо покійні — а твій уже дідуньо — розказують було, що буде горе, горе й горе людям, живущим на землі... З якихось книжок покійні вичитували. Тепер уже й не чути за такі книжки, попереували...

— А так, — каже Текля, — так. Їй аж обридло слухаючи, як мати все татуняє, проте слухала й підтакувала не раз: — на те вона мати, — думала собі, — щоб її слухати, щоб їй не перечити. А Мася, то вже було й озветься: — та годі вже з вас! розносились: татуньо та й татуньо; наче вони були на весь світ голова!.. А хоч би й так, та загули, то нащо згадувати?

— Е! доню! — озветься мати, — якби нашому Антосьові хоч половину того розуму, то чого б я хотіла!

— Та хоч би і вдвоє більше, то, не бійтесь, не знайшлося б другої такої, як ви, щоб носилась з ним, що курка з яйцем.

— Добре, добре! хай буде по-твоєму, — озветься мати. — Хай я дурна й нерозумна; а все-таки буду поносити татуня, бо покійні правду казали. От і це кажуть було, що в останні часи встане дщер на маму свою — або ти не так?..

— Вже млин розмовляв! — скаже Мася й піде з хати.

Певно й на цей раз вона б не знесла, цвікнула б; та, як знаємо, не була дома, — у економа була. І частенько вона туди ходила. І пан Кулинський було прийде; сидять, вигадують. Хто його зна, що там було між ними, тільки в селі як у дзвони вдарив, що Кулинський, пан лісничий, хоче женитись на попівні-сироті, на Масі. І справді він поклонився паніматці хлібом.

Та хто ж він такий був, той пан Кулинський?

Пан Кулинський був собі шляхтич з тієї дрібної нешеретованої шляхти, що крізь щаблі вилітає, не то п'яничка, не то ні, а так собі ні се, ні те; мав дещо худобини і два сини. Собою був русявий, вусатий, дзюбатий, й говорив баса, аж бурчало. Не хазяйнував він, а терся по офіціях: то за писаря був у скарбу, то коло винниці, то за підлісничого був; а там і лісничого доскочив. Як всі такі, й він мав коня, рушницю та пару хортів, — от і вся худоба, як не рахувати зброї; знайшов таку, що й опеньгався. Не багато вона принесла йому, та не довго й заважала; на четвертім року по весіллі й богу душу віддала, зоставивши тих два сини, що й росли урвителями при батькові. Старший уже був півпарубка, як оце пан Кулинський почав на Масю насватуватись.

Не пообіщала стара, та й хліба не відіслала.
— Через скільки день, — каже, — всю правду скажу; хай-но з дочкою переговорю, та з людьми порадося.
Первий був о. духовник — ще жив, — до кого Люборацька вдалась за порадою.
— А що ж, — каже старий, — віддавайте, коли беруть.
— За католика?
— За кого бог судив.
— Та чи матиме вона щастя за ним? І віри відцурається, не то що... Ви ж, панотче, її добре знаєте.
— Це вже як бог дасть. Зате вам з плечей злізе.
— Та лучче хай би я терпіла, — озвалась паніматка, — ніж вона має. Бо от і з Орисею; вийшла безщасниця, а він і лається галушницею та обливанцями всіх попрікає... Знайшов приключку за якісь горшки перед парастасом — заплював її нещасну, захаркав, що бідна мало утроби з себе не викидала. Хіба ж мені добре дивитись? За себе я вже й мовчу. А як і ця занастить себе, тоді я вже що?..
— Та Орися не Маса, — озвався духовник, — а Маса не Орися; ця не дасть собі в кашу наплювати...
— Та воно правда, що ця нікому з дороги не вступить; та чи не буде їй тим гірше?
— Це вже воля божа, паніматко, — каже старий. — От дай нам, боже, здоров'я! — заговорив, наливаючи в чарку, бо вже закуску подали, — та хай вашому синові в Кам'янці легенько гикнеться.
— Дай йому, господи, якнайлучче! — заговорила паніматка, зломивши руки до бога, Йї додала: — Мала мені надія на його: таке ледаче вдалось, що тільки лежить та свище, або грає, і ніколи людяного слова не скаже...
— На те його вчать, паніматочко, щоб забував хлопство. По чім би й пізнав, що вчений, якби говорив, як і ми грішні? Колись було та минулось...
— Господи-господи! — заговорила паніматка, зітхаючи. — Колись то не знали ні тих наук, нічого; а хліб проте їли. Щоб то й довіку хай би так було! Ні вже, опутав сатана!..
— Та пийте, паніматінко! — став старий припрошати. — А що в світі діється, — додав, — ет! не наша голова в тім!
— Правду кажете, панотче, — не наше діло попа судити.
— То ж бо то! От пийте-но! Хай тому тяжко, кому невесело!
З тим Люборацька й виїхала, щоб віддати Масаю. Опріч о. духовника, радилась вона й ще то з тим, то з другим, і ніхто не розраював. Тимчасом пан Кулинський і Маса, думаючи, що мати перечитиме, вдалились до Печержинської, і ця приїхала раїть.
— Я, — каже, — добре знаю пана Кулинського, статок і все, й панну Марію знаю, — знаю, що буде добрана пара.
Того ж таки вечора, як Печержинська приїхала, Кулинський і з старостами прийшов. Багато гостей поназ'їздилось на сватання, аж у клуні їх приймали. Клуню гарно килимами вбили й тут п'ють, гуляють. А в хаті заїдня, колотнеча: содома піднялась, що й не сказати:
Маса з матір'ю зуб на зуб стинається. У вдовиці була якась сотня карбованців на проценти, то Маса вимагала собі більше проти Теклі, а стара хотіла Теклі більше, а Масі менше.
— Таки я возьму чотириста! — каже Маса.
— Ти ж береш і коні, й воли, й овечки, та ще й більшу половину грошей хочеш? Ні, цього не буде, поки я твоя мати. Що ж Теклі зостанеться?
— Теклі? — каже Маса. — Текля буде попадею, то буде з неї і двісті, й з тими ськатиме свого бородача! А схоче більше мати, то продаватиме хавтури.

— Ot dziewczyna! Złoto, nie dziewczyna! — дума собі Печержинська, — dalibóg, złoto, jak boga kocham, zioto. Co to znaczy nauka! A była by głupia, jak owieczka...

— Дочко! Схаменись! — каже мати. — Тут же не все пани; тут і панотці є!

— Годі вам мене вчити! — озвалась доня, — я вже свій розум маю.

На тім покінчили, що записали Масі триста, а других триста zostалося для Теклі; записали все на папери, і староста поніс сватачеві.

Чи не поправите чого? — каже.

Прочитав цей і підкрутив: Herazum Kułinski. Прийшла пора й на своє хазяйство Масю виряджати. Надавала їй мати всього, ще й більше, як написала — навіть курей і гусей на розвід дала. Як те відправили, дійшло до подушок. Мася всі забирає.

— Що ти, доню, робиш оце? — каже мати.

— Подушки забираю,—озвалась Мася і своє робить.

— А мене оце без подушки оставляєш?

— А кулак під голову не покладете?

— Яка то ти, доню! А ти ж у матері спала на кулаку, що їй так стелиш?

— Еге! захотіли ви! — каже Мася. — Я що іншого, а ви попадаю. І на кулаку виспитесь, аби тільки свині часу дали.

— Ще-сь, доню, не спіймала бога за ноги! Дай тобі, боже, й на цім світі рай; та як така будеш, то недалеко виїдеш.

— Ну-ну! розходились? От іще татуня спом'яніть! — озвалась Мася з фуком.

— Отже й спом'яну; та що? Бо покійні таки й кажуть було, що як зближиться анцихрист, то люди будуть запопадливі такі, як ти, доню! і встане дочка на матір, як ти, доню!..

— Ну-ну! годі вже! Йдіть отам своєю Теклюню навчайте, як попа заплітати; а я обійдусь і без вашої науки.

— Доню, доню! Бог з тобою! — заговорила мати й вийшла до Теклі, що плакала в другій хаті. А Мася подивилась по кутках, чи нема ще чого взяти, й казала вже свому козакові зав'язувати що в простирадло, що в килимки, й виносити на віз.

— Не плач, доню, — вговорювала мати Теклю, — все це споконвіку богом назначено.

Покійні татуньо все це знали й нас, дітей своїх, научали, а я вже тебе буду. Не плач, доню! Бог не без милосердя, козак не без долі.

— Будьте здорові! — каже Мася, прийшовши до їх.

— Хай тебе бог благословить! — озвалась стара, перехрестила її і свяченою водою покропила. Текля стояла мовчки. От Мася й до неї приходять: «будь здорова!» — каже. — Й поцілувались. Випровадили її хлібом-сіллю аж за ворота й довго дивились на ту куряву, що стовпом ставилась за бричкою. Кулинський жив у лісі, то й Мася туди поїхала.